

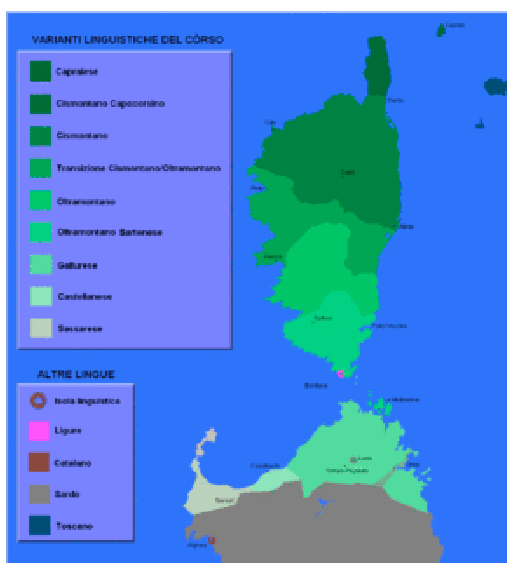
La connexió corsa

Per: Talaiòtic

[Es poblat d'en Talaiòtic](#)

Les banderes nacionals de Còrsega i dels Països Catalans

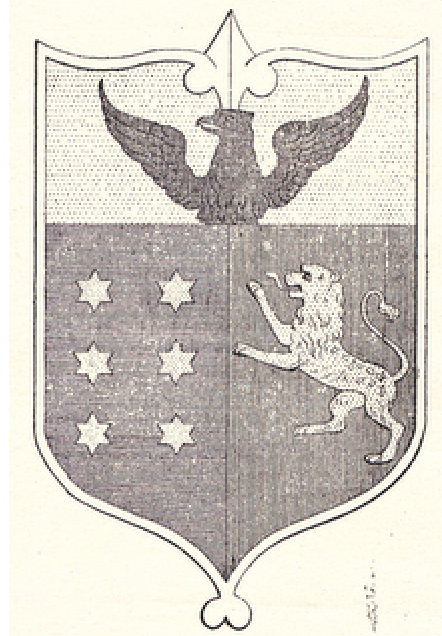
Parlar de Còrsega és parlar d'un altre país germà, mediterrani i insular, amb una llengua pròpia, el cors, parlat també al nord de Sardenya, que no té caràcter oficial reconegut per l'Estat francès sota el qual es troba sotmesa aquesta nació, i s'ha de conformar amb un estatus especial que permet el seu ús en l'ensenyament i l'administració. La distinta consideració sobre la llengua i el seu nombre de parlants es pot veure en les diferents versions de la Viquipèdia en cors, català, italià o francès, entre d'altres.

Sobre la seva relació amb els Països Catalans, podem destacar els següents fets:

- El 1297, el Papa Bonifaci VIII concedí Còrsega a Jaume II de Catalunya-Aragó. La seva bandera és un cap de sarraí, ja que segons la llegenda un sarraí va salvar la vida al rei Jaume II. **Per tant, l'origen de la bandera corsa es trobaria en la relació d'aquesta nació amb la nostra.**
- L'any 1353, Pere el Cerimoniós garantí una autonomia legislativa al regne de Sardenya i Còrsega amb la delegació dels poders reials a un virrei.
- El 23 de juliol de 1409, **el rei Martí I de Catalunya-Aragó nomenà regent de Còrsega el jurista català Hug Bonapart.**
- El 1448, el Papa Nicolau V va cedir els drets sobre Còrsega als genovesos i declarà caducats els drets catalans.

De les diferents possessions posteriors sobre l'illa de francesos i genovesos (aquests darrers sota tutela de l'imperi espanyol), ja en vam parlar breument a l'article [Volem la veritat sobre el 9-J](#)

per explicar una part dels fets de l'assalt turc a Ciutadella l'any 1558. Però el que més interessa ara destacar és l'arribada de n'Hug Bonapart a Còrsega el 1409. Segons podem llegir en la part final d'un article d'en [Fred Glaçà l'El·lèbor](#), o en el Bloc [Vernacle](#) d'en Jordi Salat, o a la web [Xpofereus](#), en [Napoleó Bonapart](#) seria **descendent d'aquesta nissaga catalana** establerta a Còrsega.

Napoleone Bonaparte, tal com era el seu nom en llengua corsa, i l'escut dels Bonapart localitzat a Barcelona i Mallorca

Efectivament, Napoleó Bonaparte és sens dubte el més conegut dels corsos i figura cabdal de la història universal pel seu paper en la Revolució Francesa, primer cònsul de la I República Francesa i Emperador amb el nom de Napoleó I.

En els articles abans mencionats, es pot veure com la família [catalanoprovençal](#) dels Bonpar esdevenen Bonapart als Països Catalans. En Bonifaci Bonapart i la seva dona Antònia Soldevila s'instal·len a Mallorca, on naixeria n'Hug. L'escut dels Bonapart es pot trobar en armorials de Barcelona i Mallorca: Quarter d'atzur, amb sis estrelles d'or, de sis puntes en dos, dos i dos; i camp de gules amb un lleó d'or lleopardat carregat amb un àguila naixent negra. És especialment interessant llegir les notes a peu de pàgina d'en Jordi Salat en el seu article, on comenta les explicacions d'una traducció al castellà del llibre "Un hivern a Mallorca" de George Sand sobre els orígens de la família Bonapart, on s'amaga la catalanitat per una tergiversada espanyolitat i la realitat occitana sota un fals origen francès dels Bonpar.

Entre d'altres, en l'obra traduïda de Sand es pot llegir que "el 1411, Hug Bonapart, natural de Mallorca va passar a l'illa de Còrsega en qualitat de regent o governador pel rei Martí d'Aragó i a ell es fan remuntar el orígens dels anomenats "Bonaparte"; així "Bonapart" és el nom romàntic i Bonaparte, l'italià antic i "Buonaparte" l'italià modern". Salat ho corregeix dient "Crec que "romàntico" com diu el traductor del llibre del francès al castellà és un error del traductor. Potser per amagar el significat català del mot "Bonapart" (Buena Parte). Quelcom intencionalment descatalanitzador com l'esmentat error per omissió esmentat anteriorment a la frase textual catalana. **En aquest cas diu que el nom "Bonapart" és d'una llengua "romàntica" enlloc de dir "romànica" per no haver d'especificar que es tracta de la llengua catalana".** També corregeix l'expressió "italià antic", ja que Bonaparte seria cors, i no italià antic.

El cicle de la família Bonapart el podríem tancar amb la "reunió" (tal com ho anomenava Napoleó Bonapart) de Catalunya amb l'imperi napoleònic. El sentiment nacional de Napoleó no queda gens clar, la tergiversació de la història d'una gran figura com és aquest personatge pot haver fet de les seves, i mentre alguns li atribueixen una suposada voluntat per ser considerat francès i fins i tot de renegar dels seus orígens corsos, llegesc d'en Salat que **"de fet, Napoleó va estar sota sospita de ser nacionalista cors i els francesos desconfiaven d'ell"**. El cert és que es veu que parlava fatal en francès, i necessitava de traductors que interpretassin correctament les seves ordres.

L'Imperi de Napoleó Bonapart, amb el Principat de Catalunya i Còrsega directament "reunits" sota el seu poder

D'aquesta "reunió" se'n parla a [1808-Guerra del francès](#) d'en Gustau Adzerias, del que en destac dos articles: [La guerra del Francès](#) i [Aproximació a un estudi sobre el govern de Catalunya \(1810-1814\)](#).

En els diferents conflictes que originà la Revolució Francesa ja abans del canvi de segle, "el govern de París ja havia plantejat les possibilitats d'una annexió de Catalunya a la República Francesa o àdhuc la creació d'un estat satèl·lit que protegís la seva frontera meridional. El gran Comitè de Salut Pública (Couthon, Robespierre i Saint Just) suggereix assajar de fer de Catalunya una petita república independent". Però amb la Pau de Basilea (1795) el regne d'Espanya recuperava les seves fronteres anteriors a la guerra.

Per Gatzarias, aquests antecedents reforçarien després "el projecte Napoleònic de reproduir la Marca Hispana de Carlemany, o anar més enllà dintre d'un de més ambicions, que era formar els Estat Units d'Europa amb tots els reialmes, principats, gran ducats... amb identitat històrica, seguint el model nord-americà, però dirigits per ell, l'emperador, enlloc d'un president". Si

aquest era el pensament d'en Napoleó, seria una mostra clara d'una cultura política ben catalana i gens francesa, sempre jacobina i unitarista com la castellana, que hauria hereditat dels seus orígens corsos, catalans i occitans.

La reunió del Principat amb l'imperi i la seva separació civil i militar del regne d'Espanya suposa la creació d'un Govern de Catalunya, la restauració d'un sistema monetari propi, la pesseta (diferent del ral espanyol i el franc francès), la instauració de la figura del Governador General, amb plens poders civils i militars i equiparable a la figura dels virreis o lloctinent, de gran tradició històrica catalana, l'oficialització de la llengua catalana juntament amb la francesa, i també com a signe de catalanitat, "Napoleó ho tingué clar, Catalunya com a projecte de nació-estat necessitava una bandera, i decidí que la quatribarrada seria la bandera que representés a la nació catalana. Perquè optà pel senyal de la Casa de Barcelona, és a dir la del comte de Barcelona, i no un altre? Tenia algun dret per fer-ho? Tenim la sospita que sí, i més endavant trobarem altres indicis. **Comencem a sospitar que Napoleó coneixia prou bé la història de Catalunya**", diu Adzerias. Un coneixement que es confirma en la proclama del mariscal Augereau on a banda de recordar l'anterior annexió del Principat amb el regne de França al s. XVII, fa afirmacions com les següents: **"Sí, vencedors d'Atenas y Neopatria, se va a restablir vostre antich comerç d'Orient. La patria catalana va a renàixa de les sues cendres. Vostra població, disminuïda enseguida de la conquesta de la America, será més numerosa que no lo era en temps de vostre esplendor"**. La construcció de l'Estat culminaria amb l'establiment d'una nova administració civil i la formació d'un Exèrcit de Catalunya.

La bandera tricolor revolucionària, amb el blau de la llibertat, el blanc de la igualtat i el vermell de la fraternitat, i que esdevindria símbol de la nació francesa, onejaria juntament amb la catalana al Principat en temps de l'Imperi Napoleònic

Llàstima que Napoleó no continuàs la "reunió" al seu imperi amb la resta de l'antiga Nació Catalana, almenys que sapiguem. Com a mínim els menorquins durant el segle XIX hauríem tardat uns anys més a tornar a caure en poder de la Gran Castella.

Precisament avui que els suposats *no nacionalistes* espanyols celebren el 2 de maig de 1808 com l'inici de la insurrecció que ells anomenen la "Guerra de la Independència", mentre que els francesos l'anomenen "La Guerre d'Espagne" i en la nostra tradició és "La Guerra del Francès", convé deixar en evidència alguns tòpics que es desemmascaren en els articles de n'Adzerias, com seria que "no fou una lluita exclusiva del regne d'Espanya contra un invasor francès, també l'hem de considerar dins d'un context mundial i, d'aquesta manera, s'ha d'inscriure com un episodi més del conflicte generat per la Revolució Francesa, amb la reacció de les monarquies absolutistes europees que no podien admetre de cap manera que els súbdits del rei fossin ciutadans d'una nació". A més, a Espanya "si la considerem globalment i des d'un punt de vista estrictament militar, la guerra va ser guanyada per Wellington i l'exèrcit britànic amb el ferm

suport dels portuguesos i l'ajut desigual dels espanyols, però amb el temps s'ha convertit en una lluita guanyada per l'exèrcit espanyol i el poble espanyol alçat en armes amb ajuts totalment prescindibles de Wellington, els britànics, els portuguesos i l'armada britànica".

Al Principat directament unit a l'imperi napoleònic, en canvi, la guerra fou diferent i independent de la d'Espanya, i les forces de l'emperador "no van perdre la guerra. En acabar el conflicte, disposaven d'un lleuger avantatge estratègic, controlaven les principals fortaleses i ciutats neuràlgiques: Tortosa, Tarragona, Barcelona, Hostalric, Girona, Figueres i Roses; i des de la línia del Fluvià fins a la frontera francesa. Evacuaren Catalunya no per raons militars, sinó polítiques: l'abdicació de Napoleó (6 d'abril de 1814) i les ordres donades pel restituint Lluís XVIII".

Adzerias es demana finalment el perquè del retorn del rei espanyol Ferran amb el títol de comte de Barcelona, que "en passar a prop de la ciutat de Barcelona, encara sota les banderes francesa i catalana, no hi vol entrar per "traïdora". Per què Napoleó l'hi retorna el títol de Comte de Barcelona? L'havia reservat per a ell mateix, i per això posà a la pràctica el seu projecte sobre el Principat amb tots el drets?"

Segurament per tots els falsos *no nacionalistes* espanyols jacobins que justifiquen l'Estat com a finalitat en sí mateix i no com un mitjà, i de la que s'exclouen trets identitaris com si les identitats siguin la pesta, avui deu ser un dia per commemorar l'inici d'una gran oportunitat perduda d'avançar cap a una societat moderna sota els principis de la llibertat, la igualtat i la fraternitat. O potser no, i en el fons, sigui perquè no volen ser considerats "afrancesats" o perquè pensen que aquests principis també s'han d'aplicar als pobles i no només als individus, però només a segons quins pobles, els que tenen Estat ara, per açò avui n'hi ha que celebren la lluita per l'assoliment de la seva independència. Altres encara la tenim pendent.

Per part meua, avui deman que [el Somni Català](#) arribi també al poble cors, perquè es pugui reunir amb la resta de pobles en condicions de llibertat, igualtat i fraternitat.